ePublishing

Makedonika

Vol 36 (2007)

Νομοκανονική θεώρηση του καθεστώτος κανονικής δικαιοδοσίας της Αρχιεπισκοπής Αχρίδος

Αναστάσιος Κων. Βαβούσκος

doi: 10.12681/makedonika.26

Copyright © 2014, ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0.

To cite this article:

Βαβούσκος Α. Κ. (2011). Νομοκανονική θεώρηση του καθεστώτος κανονικής δικαιοδοσίας της Αρχιεπισκοπής Αχρίδος. *Makedonika*, *36*, 97–109. https://doi.org/10.12681/makedonika.26

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 25/01/2026 22:06:14

ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΧΡΙΔΟΣ*

1. Εισαγωγικά

Η Αρχιεπισκοπή Αχρίδος υπήρξε μια από τις μητροπόλεις του Οικουμενικού Πατριαρχείου, που προσέφερε πολλά στον Μακεδονικό Αγώνα. Το δε έργο της συνιστά απόδειξη όχι μόνο της δικής της προσφοράς αλλά και της προσφοράς του Οικουμενικού Πατριαρχείου, υπό του οποίου την κανονική δικαιοδοσία, αλλά και την εποπτεία και κάλυψη, τελούσε.

Κατά τη μακραίωνη πορεία της ως ανεξάρτητη εκκλησιαστική περιφέρεια τόσο το όνομά της όσο και η αμέσως συνδεόμενη μ' αυτό θέση της εντός της Ορθόδοξης Εκκλησίας υπέστησαν επανειλημμένως μεταβολές[1].

---

* Ανακοίνωση στο Επιστημονικό Συνέδριο *«Χριστιανική Μακεδονία / Θεσσαλονίκη-Βελεσσά», 5-7 Νοεμβρίου 2004.*

1. Για την ιστορία της εκκλησιαστικής αυτής περιφέρειας βλ. Ν. Δοξαπατρής, *Τάξις των Πατριαρχικών Θρόνων,* J. P. Migne, P. G. 132, 1083-1111· Ν. Γρηγοράς, *Ρωμαϊκή Ιστορία,* J. P. Migne, P. G. 148, Λόγος Β΄, Κεφ. Β΄· Μελέτιος, Μητροπολίτης Αθηνών, *Εκκλησιαστική Ιστορία,* τ. Α΄, εν Κωνσταντινουπόλει [2]1855· Μ. Δήμιτσας, *Τα περί Αυτοκεφάλου Αρχιεπισκοπής της Πρώτης Ιουστινιανής Αχρίδος και Βουλγαρίας,* εν Αθήναις 1859· Γρηγόριος, Αρχιγραμματεύς της Ιεράς Συνόδου της του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, *Πραγματεία περί της κανονικής δικαιοδοσίας του Οικουμενικού Πατριαρχικού Θρόνου επί της εν Βουλγαρία ορθοδόξου Εκκλησίας,* εν Κωνσταντινουπόλει 1860· Άνθιμος Αλεξούδης, Μητροπολίτης Αμασείας, *Σύντομη ιστορική περιγραφή της ιεράς μητροπόλεως Βελεγράδων και της υπό την πνευματικήν αυτής δικαιοδοσίαν υπαγομένας χώρας,* εν Κερκύρα 1868· ο ίδιος, «Χρονολογικός κατάλογος των πάλαι ποτέ Αρχιεπισκόπων της Πρώτης Ιουστινιανής Αχριδών», *Εκκλησιαστική Αλήθεια* 9 (1888-1889) 158-160 (επανεκδ. Ι.Λ.Μ. 1986)· Διομ. Κυριακός, *Εκκλησιαστική Ιστορία από της ιδρύσεως της Εκκλησίας μέχρι των καθ' ημάς χρόνων,* τ. Γ΄, εκδ. Δευτέρα επηυξημένη, Αθήναι 1898· Καλ. Δελικάνης (Αρχιμανδρίτης), *Πατριαρχικών Εγγράφων,* τ. 3ος, *Έγγραφα Αρχιεπισκοπής Αχριδών,* εν Κωνσταντινουπόλει 1905· A.-P. Péchayre, «L' Archevêché d' Ochrida de 1394 à 1764», *Echos d' Orient* XXXV (1936) 30· Δ. Ζακυθηνός, «Συμβολαί εις την ιστορίαν των Εκκλησιών Αχρίδος και Ιπεκίου», *Μακεδονικά* Α΄ (1940) 429-460· βλ. Γερ. Κονιδάρης, «Συνοπτική Ιστορία της Αρχιεπισκοπής Αχριδών», *Συμβολαί εις την εκκλησιαστικήν ιστορίαν της Αχρίδος,* σ. 75, Αθήναι 1967· Α. Α. Ταχιάος, *Ιστορία των Σλαβικών Ορθοδόξων Εκκλησιών,* Θεσσαλονίκη 1976 (στο εξής: *Ιστορία*)· ο ίδιος, «Ο τελευταίος Αρχιεπίσκοπος Αχριδών», *Μακεδονικά* ΙΒ΄ (1972) 19-33 (στο εξής: «Ο τελευταίος Αρχιεπίσκοπος»)· Σ. Βαρναλίδης, *Ο Αρχιεπίσκοπος Αχρίδος Ζωσιμάς (1686-1746) και η εκκλησιαστική και πολιτική δράση αυτού,* Θεσσαλονίκη 1974· Α. Αγγελόπουλος, *Το εκκλησιαστικόν καθεστώς των Μητροπόλεων της Βορείου Μακεδονίας από το 1913–μέχρι σήμερον,* Θεσσαλονίκη 1976 (άνατυπο)· Ι. Ταρνανίδης, *Η διαμόρφωσις του αυτοκεφάλου της Βουλγαρικής Εκκλησίας (864-1235),* Θεσσαλονίκη 1976· G. Ostrogorsky, *Ιστορία του Βυζαντινού Κράτους* (μτφρ. Ι. Παναγό-

Δύο, όμως, είναι τα σημεία–σταθμοί που επέφεραν θεμελιακές μεταβολές στο καθεστώς της κανονικής δικαιοδοσίας: (1) οι νομοθετικές διατάξεις του Ιουστινιανού, δια των οποίων η Αρχιεπισκοπή Αχρίδος καθίσταται ανεξάρτητη και (2) η κατά το έτος 1767 πλήρης επανυπαγωγή της υπό την κανονική δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Το πρώτο όνομά της ήταν Αρχιεπισκοπή της Πρώτης Ιουστινιανής και αναφέρεται στη Νεαρά 11 και μεταγενεστέρως στη Νεαρά 131 του Ιουστινιανού· οφείλει δε το όνομα αυτό αλλά και τα προνόμιά της στο γεγονός ότι ήταν η πατρίδα του αυτοκράτορα Ιουστινιανού και ο ίδιος ανέλαβε την ανακαίνισή της δίδοντας της το όνομά του[2].

Το τελευταίο, δε, όνομά της, αυτό δηλαδή που έφερε κατά την επανυπαγωγή της υπό τη δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου ήταν Αρχιεπισκοπή Αχριδών.

2. Η κήρυξη του αυτοκεφάλου καθεστώτος και το νομοκανονικό υπόβαθρο αυτού

Το χρονικό σημείο, το οποίο αποτελεί και την αφετηρία του «βίου» της Αρχιεπισκοπής Αχρίδος ως αυτοκέφαλης, είναι το έτος 536, όταν ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός θεσπίζει τη Νεαρά ΙΑ΄ «Περί Προνομίων του Αρχιεπισκόπου της Πρώτης Ιουστινιανής».

Κατά την ως άνω διάταξη[3]: *Πολλοῖς καὶ διαφόροις τρόποις τὴν ἡμετέραν πατρίδαν μεγαλύνειν ἐπιθυμοῦντες, ἐν ᾗ ὁ θεός ἔδωκεν ἡμῖν ἐλθεῖν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τὸν ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντα καὶ περὶ τὴν ἱερατικὴν τάξιν βουλόμεθα αὐτὴν μεγίσταις προσαυξήσεσι πλατύνεσθαι, ὅπως ὁ τοῦ Α΄ Ἰουστινιανῆς πατρίδος ἡμῶν, ἱερώτατος κατὰ καιρὸν προϊστάμενος οὐ μόνον Μητροπολίτης ἀλλὰ καὶ Ἀρχιεπίσκοπος γένηται καὶ αἱ λοιπαὶ ἐπαρχίαι ὑπὸ τὴν αὐτοῦ ἐξου-*

πουλου), τ. 2, Αθήναι 1979-1981· Ε. Στεργιάδου–Τέγου, *Τα σχετικά με την Αρχιεπισκοπή Αχρίδας Σιγγίλια του Βασιλείου του Β΄,* Θεσσαλονίκη 1988 (στο εξής: *Τα σχετικά με την Αρχιεπισκοπή*)· η ίδια, *Η Αρχιεπισκοπή Πρώτης Ιουστινιανής: Συμβολή στη διερεύνηση του προβλήματος,* Θεσσαλονίκη 2001 (στο εξής: *Η Αρχιεπισκοπή Πρώτης Ιουστινιανής*)· Ι. Καραγιαννόπουλος, *Ιστορία Βυζαντινού κράτους, (324-565),* τ. Α΄, Θεσσαλονίκη [4]1992· Ελεον. Ναξίδου, *Εκκλησία και εθνική ιδεολογία από την Αρχιεπισκοπή Αχρίδος μέχρι την ίδρυση της αυτοκέφαλης «Μακεδονικής Εκκλησίας»,* Θεσσαλονίκη 1998.

2. Βλ. το σχόλιο του Θ. Βαλσαμώνος στο Κεφ. Ε΄ του Τίτλ. Α΄ του Νομοκάνονα του Φωτίου, σε Γ. Ράλλη – Μ. Ποτλή, *Σύνταγμα των θείων και ιερών κανόνων* (φωτοτυπική ανατύπωση), τ. Α΄, σ. 44: *Σημείωσαι ἀπὸ τῆς παρούσης Ἰουστινιανείου νεαρᾶς* (εννοείται η νεαρά ΡΛΑ΄) *τὰ προνόμια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας, οὗτος γάρ ἐστιν ἀρχιεπίσκοπος τῆς α΄ Ἰουστινιανῆς τῆς πατρίδος τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ. Καὶ ἡ μὲν Βουλγαρία διὰ τοῦτο καλεῖται Ἰουστινιανή, διὰ τὸ τὸν βασιλέα Ἰουστινιανὸν ἀποκαταστῆσαι τῇ βασιλείᾳ τῶν Ρωμαίων τὴν τοιαύτην χώραν.*

3. Η απόδοση του κειμένου της διατάξεως στα ελληνικά είναι του Αρχιμανδρίτη Κ. Δελικάνη, *ό.π.,* σσ. 910-911.

σίαν ὦσιν, ἤτοι ἡ τε Δακία ἡ Μεσογαία καὶ ἡ Παρόχθιος Δακία, πρὸς δὲ ἡ Δευτέρα Μυσία καὶ ἡ Δαρδανία καὶ ἡ Πραιβαλιτάνη ἐπαρχία καὶ ἡ δευτέρα Μακεδονία καὶ τὸ μέρος τῆς δευτέρας Παννονίας τὸ ἐν τῇ πόλει Βακένσῃ…

Διό, ἡ τε σὴ μακαριότης καὶ πάντες οἱ τῆς εἰρημένης πρώτης Ἰουστινιανῆς προϊστάμενοι, τὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐχέτωσαν προνόμιον, καὶ πᾶσαν ἄδειαν ἐπεκτεῖναι αὐταῖς τὴν ἑαυτῶν ἐξουσίαν, αὐτοὺς χειροτονεῖν, καί ἐν πάσαις ταῖς προμνησθείσαις ἐπαρχίαις τὸ πρῶτον ἔχειν ἀξίωμα, τὴν ὑπάτην ἱερωσύνην, τὸ ὕπατον μεγαλεῖον ὑπὸ τῆς σῆς ἕδρας πάντας καθίστασθαι καὶ σὲ μόνον Ἀρχιεπίσκοπον ἔχειν, οὐδεμίας πρὸς αὐτοὺς κοινωνίας τῷ τῆς Θεσσαλονίκης ἐπισκόπῳ τηρουμένης. Ἀλλὰ σὺ αὐτὸς καὶ πάντες οἱ τῆς Α΄ Ἰουστινιανῆς προεστῶτες, ἔστωσαν δικασταὶ καὶ διαγνώμονες πάσης μεταξὺ αὐτῶν ἀναφυείσης διαφοράς, καὶ αὐτοὶ ἀπαφασιζέτωσαν καὶ τέλος ἐπιτιθέτωσαν, καὶ αὐτοὺς χειροτονήτωσαν, μηδὲ παρ' ἄλλῳ τινὶ ἀπερχέσθωσαν, ἀλλὰ τῶν ἑαυτῶν γινωσκέτωσαν Ἀρχιεπίσκοπον πᾶσαι οἱ προμνησθεῖσαι ἐπαρχίαι καὶ τὴν αὐτοῦ συνειδέτωσαν ψῆφον καὶ εἴτε δι' ἑαυτοῦ εἴτε τῇ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ κληρικοὺς ἀποστέλλειν ἐχέτω πᾶσαν αὐθεντίαν καὶ πᾶσαν ἱερατικὴν ἐξουσίαν καὶ χειροτονίας ἄδειαν…

Ἵνα τοίνυν ἡ σὴ μακαριότης τὴν τῆς ἡμετέρας θειότητος διάταξιν γινώσσῃ, τοῦτον ἕνεκα τὸν παρόντα νόμον τῇ σῇ σεβασμίᾳ ἕδρᾳ ἐπέμψαμεν, ἵνα εἰς τὸ διηνεκὲς ἔχῃ τὸ εὐεργέτημα τοῦτο ἡ τῆς ἡμετέρας πατρίδος ἐκκλησία εἰς δόξαν τοῦ παντοδυνάμου θεοῦ καὶ τὴν ἡμετέρας θειότητος αἰωνίαν ἀνάμνησιν. Ὁσάκις δὲ τὸν τῆς σῆς ἕδρας ἰθύντορα συμβαίῃ τοῦ φωτὸς τούτου ἀπέρχεσθαι, θεσπίζομεν τὸν κατὰ καιροὺς Ἀρχιεπίσκοπον αὐτῆς, ὑπὸ τῆς σεβασμίας Συνόδου τῶν ἑαυτοῦ Μητροπολιτῶν χειροτονεῖσθαι, ὥσπερ προσήκει μεγαλύνεσθαι, Ἀρχιεπίσκοπον ὑπὸ πασῶν τιμώμενον τῶν Ἐκκλησιῶν, μηδεμίας ὅλως κοινωνίας καί ἐν τούτῳ τῷ τῆς Θεσσαλονίκης ἐπισκόπῳ φυλαττομένης…[4].

Επανάληψη της ως άνω ρυθμίσεως – αν και συνοπτικότερη και συντομότερη – βρίσκουμε έναν χρόνο αργότερα στη Νεαρά ΡΛΑ΄ (131) «Περί εκκλησιαστικών κανόνων και προνομίων», και ειδικότερα στο Κεφάλαιο 3 αυτής, όπου γίνεται ειδική αναφορά στην Αρχιεπισκοπή της Νέας Ιουστινιανής.

Κατά την ως άνω διάταξη[5]: *Τὸν δὲ κατὰ καιρὸν μακαριώτατον ἀρχιεπίσκοπον τῆς Πρώτης Ἰουστινιανῆς τῆς ἡμετέρας πατρίδος ἔχειν ἀεὶ ὑπὸ τὴν οἰκείαν δικαιοδοσίαν του ἐπισκόπους τῶν ἐπαρχιῶν Dacias mediterraneas καί Dacias Ripensias, Praevale ὡς καὶ Dardanias καὶ Μυσίας, τῆς ἀνωτέρας καὶ Παννονίας, καὶ παρ' αὐτοῦ τούτους χειροτονεῖσθαι, αὐτὸν δὲ ὑπὸ τῆς*

---

4. Βλ. το πρωτότυπο στη Λατινική σε Schoell – Kroll, *Corpus Juris Civilis, editio stereotypa,* Vol. 3 (Novellae), Βερολίνο 1895, σ. 94.

5. Βλ. το κείμενο της Νεαράς, *ό.π.,* σσ. 655-656.

οἰκείας συνόδου χειροτονεῖσθαι, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς ὑποκειμέναις αὐτῷ ἐπαρχίαις τὸν τύπον ἐπέχειν αὐτὸν τοῦ ἀποστολικοῦ Ῥώμης θρόνου κατὰ τὰ ὁρισθέντα ὑπὸ τοῦ ἁγίου πάπα Βιγιλίου[6].

Συγκρίνοντας και αναλύοντας τις δύο προαναφερθείσες διατάξεις, τρία είναι τα σημεία τα οποία χρήζουν της προσοχής μας.

Το πρώτο σημείο είναι ο προσδιορισμός των ορίων της κανονικής δικαιοδοσίας της νέας εκκλησιαστικής περιφέρειας.

Η κανονική δικαιοδοσία ως μια εκ των δύο αρχών της κατά τόπον αρμοδιότητας οριοθετείται από δύο στοιχεία, αυτό της κατά τόπον αρμοδιότητας και αυτό της κατά πρόσωπον αρμοδιότητας[7], στοιχεία τα οποία ρυθμίζονται και στη συγκεκριμένη νομική διάταξη.

Κατ' αρχήν, ορίζονται τα γεωγραφικά όρια της κανονικής δικαιοδοσίας της νέας εκκλησιαστικής περιφέρειας (το στοιχείο της κατά τόπον αρμοδιότητας). Τα όρια αυτά συμπίπτουν με τα γεωγραφικά όρια των διοικητικών περιφερειών της Μεσογειακής Δακίας και της Δακίας της Παρόχθιας, της Πρεβελέας, της Δαρδανίας, της Μυσίας και της Παννονίας της ανωτέρας.

Δευτερευόντως ορίζονται και τα πρόσωπα επί των οποίων ασκείται η κανονική δικαιοδοσία (το στοιχείο της κατά πρόσωπον αρμοδιότητας). Τα πρόσωπα αυτά είναι οι επίσκοποι, οι οποίοι διοικούν τις ως άνω εκκλησιαστικές – και ταυτοχρόνως διοικητικές – περιφέρειες.

Το δεύτερο σημείο είναι η δημιουργία συνόδου υπό την προεδρία του Αρχιεπισκόπου της Πρώτης Ιουστινιανής.

Η σύνοδος αυτή αποτελείται από τους επισκόπους, οι οποίοι υπάγονται υπό τον Αρχιεπίσκοπο της Πρώτης Ιουστινιανής, και που δεν είναι άλλοι από τους προκαθημένους των υπαγομένων στην Αρχιεπισκοπή διοικητικών περιφερειών της Μεσογειακής Δακίας, της Παρόχθιας Δακίας, της Πρεβελέας, της Δαρδανίας, της Μυσίας και της Παννονίας της ανωτέρας.

Τέλος, το τρίτο σημείο είναι η νομοθετική κατοχύρωση της διασυνδέσεως του δικαίου των χειροτονιών με τα όρια της κανονικής δικαιοδοσίας. Όπως σαφώς ορίζεται, ο μεν Αρχιεπίσκοπος της Νέας Ιουστινιανής και πρόεδρος της συνόδου χειροτονεί τους επισκόπους του, αυτός, δε, χειροτονείται από τη σύνοδό του.

Εξ αυτών των στοιχείων, τα δύο πρώτα, δηλαδή ο προσδιορισμός των

---

6. Βλ. τη διάταξη αυτή και σε *Βασιλικά,* Βιβλ. 5, Τίτλ. 3, Κεφ. Α΄ (υπό Ι. Ζέπου, Αθήναι 1910). Βλ. επίσης και *Νομοκάνονα Φωτίου,* Τίτλ. Α΄, Κεφ. Ε΄, σε Ράλλη – Ποτλή, *ό.π.,* σ. 42: *Καὶ ἡ η΄ διάταξη τοῦ α΄ τίτλ. τῶν Νεαρῶν καὶ ἡ γ΄ τοῦ β΄ τίτλ. ποιοῦσι τὸν Πρίμας Ἰουστινιανῆς ἀρχιεπίσκοπον, καὶ ὅτι μείζων ἐστὶ μητροπολίτου, καὶ ὅτι ὑπὸ τῆς συνόδου αὐτοῦ χειροτονεῖται, καὶ ποίας ἐπαρχίας ἔχει».*

7. Περί αυτών βλ. εκτεν. Αν. Βαβούσκος, *Θεμελιώδεις αρχές εκκλησιαστικής δικονομίας – Η αρχή της εξασφαλίσεως της ανεξαρτησίας και της αμεροληψίας των οργάνων απονομής της εκκλησιαστικής δικαιοσύνης,* Θεσσαλονίκη 2003, σ. 215επ.

ορίων κανονικής δικαιοδοσίας με βάση συγκεκριμένες διοικητικές περιφέρειες και με βάση τους επισκόπους που υπάγονται σ' αυτά, και η δημιουργία της αντίστοιχης συνόδου συνθέτουν την έννοια του αυτοκεφάλου, αφού συνιστούν τις ελάσσονες προϋποθέσεις για τη σύσταση ανεξάρτητης εκκλησιαστικής περιφέρειας.

Ελλείπει, όμως, όπως φαίνεται, μια προϋπόθεση και αυτή είναι η απόφαση της αρμόδιας εκκλησιαστικής αρχής περί παραχωρήσεως του αυτοκεφάλου καθεστώτος, ζήτημα το οποίο θα μας απασχολήσει παρακάτω.

Όμως, ο προβληματισμός γεννάται όχι τόσον από τη ρύθμιση του ζητήματος των ορίων κανονικής δικαιοδοσίας της νέας εκκλησιαστικής περιφέρειας όσον από την πρωτοβουλία του επικεφαλής της κρατικής εξουσίας, του αυτοκράτορα Ιουστινιανού, να παραχωρήσει σ' αυτήν αυτοκέφαλο καθεστώς με πολιτειακή πράξη. Και μάλιστα έχοντας ως αιτιολογία όχι κάποια συντελεσθείσα μεταβολή διοικητικών ορίων στις συγκεκριμένες επαρχίες, αλλά την ιδιότητα της έδρας της εκκλησιαστικής περιφέρειας ως πατρίδας του νομοθετούντος αυτοκράτορα.

Κατά το Κανονικό Δίκαιο, η παραχώρηση αυτοκεφάλου καθεστώτος σε μία εκκλησιαστική περιφέρεια υπάγεται στην αρμοδιότητα συλλογικού οργάνου της Εκκλησίας, και ειδικότερα συνόδου Επισκόπων.

Έτσι, η μεν Α΄ Οικουμενική σύνοδος ρύθμισε τις περιπτώσεις των Εκκλησιών της Ρώμης, της Αλεξανδρείας, της Αντιοχείας και των Ιεροσολύμων[8], η Β΄ Οικουμενική σύνοδος την περίπτωση της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως[9] και η Γ΄ Οικουμενική Σύνοδος την περίπτωση της Εκκλησίας της Κύπρου[10].

Ύστερα, λοιπόν, από τη σύντομη παράθεση των βασικών στοιχείων των δύο νομοθετικών ρυθμίσεων του Ιουστινιανού, το ερώτημα που γεννάται είναι το εξής: Υπήρξε κανονική ή όχι η σύσταση της αυτοκέφαλης Αρχιεπισκοπής της Νέας Ιουστινιανής;

Όπως προαναφέρθηκε, η Αρχιεπισκοπή της Νέας Ιουστινιανής ανακηρύχθηκε αυτοκέφαλη το έτος 536.

Μέχρι το έτος–ορόσημο είχαν ήδη συγκληθεί οι Οικουμενικές και Τοπικές Σύνοδοι των οποίων το νομοθετικό έργο επικυρώθηκε από τον Β΄ κανόνα της Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου[11], με αποτέλεσμα να έχουμε κατά το μάλλον ή ήττον παγιωμένες τις απόψεις της Εκκλησίας γύρω από τα ζη-

---

8. Βλ. σχετ. τους κανόνες ΣΤ΄ και Ζ΄, σε Ράλλη – Ποτλή, *ό.π.,* τ. Α΄, σσ. 128 και 131-132 αντιστοίχως.

9. Βλ. σχετ. τον κανόνα Γ΄, σε Ράλλη – Ποτλή, *ό.π.,* τ. Α΄, σ. 173.

10. Βλ. σχετ. τον κανόνα Η΄, σε Ράλλη – Ποτλή, *ό.π.,* τ. Α΄, σ. 203. Βλ. επίσης και τον κανόνα ΛΘ΄ της Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου σε Ράλλη – Ποτλή, *αυτ.,* τ. Α΄, σσ. 395-396.

11. Βλ. το κείμενο του κανόνα σε Ράλλη – Ποτλή, *ό.π.,* τ. Α΄, σσ. 308-310.

τήματα της παραχωρήσεως αυτοκεφάλου καθεστώτος και των ορίων δικαιοδοσίας. Και ήδη, όπως προαναφέρθηκε, η μεν Α΄ Οικουμενική σύνοδος είχε ήδη ρυθμίσει τις περιπτώσεις των Εκκλησιών της Ρώμης, της Αλεξανδρείας, της Αντιοχείας και των Ιεροσολύμων, η Β΄ Οικουμενική σύνοδος την περίπτωση της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως και η Γ΄ Οικουμενική Σύνοδος την περίπτωση της Εκκλησίας της Κύπρου.

Με αυτά τα δεδομένα θα εξετασθούν με τη σειρά τα στοιχεία ως συστατικά στοιχεία των δύο ως άνω Νεαρών.

Όπως ήδη έχει αναφερθεί, το πρώτο στοιχείο είναι αυτό του προσδιορισμού των ορίων κανονικής δικαιοδοσίας. Και στο σημείο αυτό οι νομοθετικές ρυθμίσεις του Ιουστινιανού ακολουθούν τις ρυθμίσεις αλλά και το πνεύμα της κανονικής νομοθεσίας. Αφού σαφώς ορίζουν τις γεωγραφικές περιφέρειες, οι οποίες υπάγονται υπό τη δικαιοδοσία της ιδρυθείσης Αρχιεπισκοπής[12].

Πέραν τούτων, όμως, κρίνεται σκόπιμο να επισημανθούν και τα εξής:

Πρώτον, ότι – όπως έχει ήδη λεχθεί – το κριτήριο, άλλως η αιτιολογία, που χρησιμοποιήθηκε για τη μεταβολή του κανονικού καθεστώτος της Αρχιεπισκοπής της Νέας Ιουστινιανής, ήταν η ιδιότητα της έδρας της Αρχιεπισκοπής ως πατρίδας του Ιουστινιανού. Βεβαίως, δεν είναι η πρώτη φορά που το κριτήριο το οποίο χρησιμοποιείται είναι πολιτικής φύσεως. Άλλωστε είναι γνωστή η περίπτωση της ανυψώσεως του Θρόνου της Κωνσταντινουπόλεως, όπου χρησιμοποιήθηκε ως κριτήριο η ιδιότητα της πόλεως ως πρωτεύουσα του Κράτους[13]. Αλλά διαφοροποιείται σαφώς ως προς την αξία του κριτηρίου που επέλεξε ο Ιουστινιανός, στην ιεραρχική κλίμακα των ομοίων κριτηρίων. Αφού η ιδιότητα αυτή της πόλεως[14], ως αφορώσα στο συγκεκριμένο πρόσωπο (αυτό του αυτοκράτορα), θα πρέπει μάλλον να θεωρηθεί υποδεέστερη της αντίστοιχης που κατείχε η Κωνσταντινούπολη, δηλαδή της πρωτεύουσας του Κράτους, και η οποία είναι ευρύτερης σημασίας και γενικοτέρου ενδιαφέροντος.

Δεύτερον, η Νεαρά ΡΛΑ΄ συνετάγη «κατά τα ορισθέντα υπό του αγίου Πάπα Βιγιλίου»[15]. Πράγμα το οποίο επιτρέπει να επισημανθεί ότι στη συ-

---

12. Βλ. Νεαρά ΚΑ΄: *…ἥ τε Δακία ἡ Μεσογαία καὶ ἡ Παρόχθιος Δακία, πρὸς δὲ ἡ Δευτέρα Μυσία καὶ ἡ Δαρδανία καὶ ἡ Πραιβαλιτάνη ἐπαρχία καὶ ἡ δευτέρα Μακεδονία καὶ τὸ μέρος τῆς δευτέρας Παννονίας τὸ ἐν τῇ πόλει Βακένση….*

Βλ. Νεαρά ΡΛΑ΄: *...τῶν ἐπαρχιῶν Dacias mediterraneas καὶ Dacias Ripensias, Praevale ὡς καὶ Dardanias καὶ Μυσίας, τῆς ἀνωτέρας καὶ Παννονίας.*

13. Βλ. σχετ. τα κάτωθι του Γ΄ κανόνα της Β΄ Οικουμενικής Συνόδου (*ό.π.,* σημ. 8) ερμηνευτικά σχόλια των Ι. Ζωναρά, Θ. Βαλσαμώνος και Α. Αριστηνού σε Ράλλη – Ποτλή, *ό.π.,* τ. Α΄, σσ. 173-174, 175 και 176 αντιστοίχως. Για τον Γ΄ κανόνα εκτενέστερα βλ. αντί άλλων Μάξιμος, Μητροπολίτης Σάρδεων, *Το Οικουμενικόν Πατριαρχείον εν τη Ορθοδόξω Εκκλησία,* Θεσσαλονίκη, εκδ. Πατριαρχικού Ιδρύματος Πατερικών Μελετών, 1972, σ. 101επ.

14. Ως τέτοια ιδιότητα εννοείται αυτή της πατρίδας του αυτοκράτορα.

15. Βλ. το κείμενο της Νεαράς παραπάνω.

γκεκριμένη περίπτωση της Αρχιεπισκοπής της Νέας Ιουστινιανής, η πρωτοβουλία του αυτοκράτορα Ιουστινιανού ανελήφθη κατόπιν προηγούμενης σχετικής σύμφωνης γνώμης του τότε Πάπα Ρώμης Βιγιλίου περί της ανακηρύξεως της εκκλησιαστικής αυτής περιφέρειας ως αυτοκέφαλης[16]. Και απλώς ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός έσπευσε να κατοχυρώσει και νομοθετικώς την απόφασή του για την ίδρυση της Αρχιεπισκοπής της Πρώτης Ιουστινιανής συμφώνως προς την προηγηθείσα εκκλησιαστική πράξη, δηλαδή τη σύμφωνη γνώμη του Πάπα Ρώμης.

Συνεπώς, θα μπορούσε κατ' αρχήν να υποστηριχθεί η κανονικότητα της ανακηρύξεως της Αρχιεπισκοπής της Πρώτης Ιουστινιανής ως αυτοκέφαλης, αφού της πολιτειακής πράξεως είχε προηγηθεί αντίστοιχη πράξη από όργανο της Εκκλησίας.

Το ζήτημα όμως είναι εάν η πράξη αυτή του Πάπα Βιγιλίου πληροί ή όχι τις προϋποθέσεις τις οποίες η κανονική νομοθεσία προέβλεπε τη χρονική εκείνη στιγμή. Διότι, και αυτό θα πρέπει να ληφθεί υπόψη, καμία μεταγενέστερη Σύνοδος δεν επεκύρωσε την ανακήρυξη ως αυτοκέφαλης της Αρχιεπισκοπής της Πρώτης Ιουστινιανής[17].

Όπως είδαμε ήδη παραπάνω, οι μέχρι την ψήφιση της δεύτερης Νεαράς, της ΡΛΑ΄, περιπτώσεις μεταβολής κανονικού καθεστώτος υφισταμένων εκκλησιαστικών περιφερειών κρίθηκαν από συνόδους, και δη Οικουμενικές.

Στην περίπτωση της Αρχιεπισκοπής της Πρώτης Ιουστινιανής δεν φαίνεται να υπάρχει τέτοια συνοδική απόφαση, αφού σε κανέναν κανόνα Οικουμενικής ή Τοπικής Συνόδου δεν γίνεται αναφορά στην επαρχία αυτή, είτε προ είτε μετά την ψήφιση της ως άνω δεύτερης Νεαράς. Ακόμη και αν ήθελε θεωρηθεί ότι η φράση «κατά τα ορισθέντα υπό του αγίου Πάπα Βιγι-

16. Το κείμενο δεν παρέχει τη δυνατότητα να προσδιορισθεί η φύση των απόψεων του Πάπα Ρώμης, αν δηλαδή επρόκειτο για απλή σύμφωνη γνώμη, επίσημη απόφαση ή συναίνεση υπό όρους. Το μόνο σίγουρο είναι ότι η άποψη του Πάπα Ρώμης – όπως και αν εκφράσθηκε – είχε προηγηθεί της ψηφίσεως της Νεαράς ΡΛΑ΄, λόγω της χρήσεως της μετοχής αορίστου «ορισθέντα». Κατά την Τέγου-Στεργιάδου, *Η Αρχιεπισκοπή Πρώτης Ιουστινιανής, ό.π.*, σ. 24, από το κείμενο της Νεαράς φαίνεται ότι ο Ιουστινιανός ήλθε κατά κάποιο τρόπο σε διαπραγματεύσεις με τον πάπα Βιγίλιο σχετικά με την εκκλησιαστική δικαιοδοσία του επισκόπου της Πρώτης Ιουστινιανής, προφανώς διότι δεν υπήρξε κάποιο συνοδικό ψήφισμα με το οποίο να αναγορευόταν η Εκκλησία σε αυτοκέφαλη. Αντίθετη άποψη φαίνεται να διατυπώνεται στην Καθολική Εγκυκλοπαίδεια (βλ. http://www. Newadvent.org/cathen/01103b.htm, λήμμα: Achrida), κατά την οποία η αναγνώριση από τον Πάπα Ρώμης στον Μητροπολίτη της Πρώτης Ιουστινιανής της εξουσίας ασκήσεως πατριαρχικών δικαιωμάτων εντός των ορίων της δικής του (εννοείται του Πάπα) περιφέρειας έγινε υπό καθεστώς πιέσεως από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό.

17. Κατά την Τέγου-Στεργιάδου, *Η Αρχιεπισκοπή Πρώτης Ιουστινιανής, ό.π.,* σ. 24, η σιωπή των συνόδων (της Ε΄ και της Πενθέκτης) αποδεικνύει ότι εθεωρείτο αντικανονική η ίδρυση της Αρχιεπισκοπής Ιουστινιανής.

λίου» υποκρύπτει πιθανή προγενέστερη συνοδική απόφαση της Εκκλησίας της Ρώμης, στη δικαιοδοσία της οποίας ανήκε τότε η γεωγραφική περιφέρεια της μετέπειτα Αρχιεπισκοπής της Πρώτης Ιουστινιανής.

Λαμβάνοντας, λοιπόν, υπόψη τα παραπάνω, θα πρέπει μάλλον να κλίνουμε προς την άποψη, ότι για την ανακήρυξη ως αυτοκέφαλης της Αρχιεπισκοπής της Πρώτης Ιουστινιανής δεν ακολουθήθηκε η κατά τη διδασκαλία της Εκκλησίας διαδικασία. Η Αρχιεπισκοπή της Πρώτης Ιουστινιανής ιδρύθηκε με πολιτειακή πράξη, χωρίς προηγούμενη απόφαση της Εκκλησίας. Και όπως θα δούμε αμέσως παρακάτω, και με ανάλογη διαδικασία – δηλαδή με έκδοση πολιτειακής πράξεως – έπαυσε η Εκκλησία αυτή να είναι αυτοκέφαλη.

3. Η ανάκληση του αυτοκεφάλου καθεστώτος

Το δεύτερο σημείο – σταθμός στην εξέλιξη του καθεστώτος κανονικής δικαιοδοσίας είναι το έτος 1767[18], κατά το οποίο η μέχρι πρότινος κατάσταση ανατρέπεται άρδην και το υπό συζήτησιν ως προς την κανονικότητά του αυτοκέφαλο αίρεται κατόπιν αιτήσεως της Αρχιεπισκοπής Αχριδών πλέον[19].

Το αξιοσημείωτο είναι ότι η αίτηση αυτή υποβλήθηκε από την αιτούσα Εκκλησία όχι στο Οικουμενικό Πατριαρχείο αλλά στη διοικητική αρχή του Οθωμανικού Κράτους, η οποία αφού έκανε δεκτή την αίτηση προχώρησε στη σχετική νομοθετική ρύθμιση. Σε εφαρμογή, δε, της ρυθμίσεως αυτής το Οικουμενικό Πατριαρχείο απέστειλε στην αιτούσα Εκκλησία το από 15 Μαΐου 1767 Πατριαρχικό και Συνοδικό Γράμμα[20], δια του οποίου της ανακοινώνεται η επανυπαγωγή της υπό τη δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Όπως προκύπτει από το αμέσως παρακάτω παρατιθέμενο Πατριαρχικό και Συνοδικό Γράμμα, η αιτία για την υποβολή του αιτήματος επανυπαγωγής στη δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου οφειλόταν στην άσχημη κατάσταση της αιτούσης Εκκλησίας[21]. Για τον λόγο αυτόν – πάντοτε

18. Επί πατριαρχείας Σαμουήλ του Α΄, η οποία διήρκεσε από 24 Μαρτ. 1763 μέχρι 5 Νοεμβρ. 1768. Βλ. Β. Σταυρίδης, *Ιστορία του Οικουμενικού Πατριαρχείου (1453 – σήμερον),* Θεσσαλονίκη, εκδ. Αφοί Κυριακίδη, 1987, σ. 270.

19. Βλ. και Αλεξούδης, Μητροπολίτης Αμασείας, *ό.π.,* (1888-1889)], 158: *…μέχρι τοῦ 1767 σωτηρίου έτους, ὅτε, αἰτήσει τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ σύμπαντος τοῦ κλίματος ἐκείνου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχριδῶν Α΄ Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Βουλγαρίας, ὑπετάγησαν προσαρτηθεῖσαι πᾶσαι αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἐκεῖναι μητροπόλεις καὶ ἐπισκοπαὶ εἰς τὴν κανονικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τοῦ ἀοιδίμου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Σαμουήλ τοῦ Χαντζερῆ.*

20. Το Γράμμα αφορά στην ανάκληση του αυτοκεφάλου καθεστώτος δύο Αρχιεπισκοπών, της Αχριδών και της Ιπεκίου.

21. Βλ. επίσης Κυριακός, *ό.π.,* σ. 42, ο οποίος σημειώνει χαρακτηριστικώς: *Κατὰ δὲ*

κατά το Γράμμα – ο αρχιερατικώς προϊστάμενος της Αρχιεπισκοπής Αχριδών (όπως και ο αντίστοιχος της Αρχιεπισκοπής Ιπεκίου) κατόπιν σύμφωνης γνώμης του ποιμνίου και του οικειοθελώς παραιτηθέντος Αρχιεπισκόπου απευθύνθηκαν προς τον Σουλτάνο και ζήτησαν την υπαγωγή στη δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου[22].

Το κείμενο του Γράμματος έχει ως εξής[23]:

«Ἀνδρῶν μὲν εἴη σοφῶν τὰ ὀνόματα παρεξετάζειν τοῖς πράγμασι, καὶ μή ὡς ἔτυχε παραδέχεσθαι, νομικῶν δὲ καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀπάτην ποιεῖσθαι κατάφορον, καπὶ τὸ βέλτιον ἐπανάγειν τὰ πράγματα. Παραχαράττεται γὰρ πολλάκις οὐχ ὅπως τοῖς ἐν λόγοις σοφιζομένοις, ἀλλ' ἤδη ποὺ καὶ ἐν πολιτείαις τοῖς μὴ ὀρθῶς χρωμένοις τοῖς πράγμασι, περικαλύμματά πως τοῖς οἰκείας ἀδοξίας τὰ σεμνὰ ποιουμένοις τῶν ὀνομάτων……νεαρὰν οὖν σημαίνειν οἴδαμεν θέσπισμα καὶ διαταγὴν βασιλέως, ἤτοι τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐπανορθοῦσαν ἢ τάττουσαν, ἔνθα μηδέποτε νόμος ἔκειτο, ἣν δὴ διάταξιν καὶ νόμον βασιλικὸν κοινότερον ὀνομάζομεν, Ῥωμαϊστὶ δὲ Σάκραν, καὶ τουρκικώτερον Χάτι Σερίφιον' τὸν δὲ δὴ νομοθετεῖν μέλλοντα, ……χρῇ ἐπανορθοῦν τὰ μὴ καλῶς κεῖσθαι δόξαντα, οὐ μὴν δὲ τὰ καλῶς ἔχοντα περιτρέπειν ἐπιχειρεῖν, ὡς τινές ἐν ἀρχαῖοις χρόνοις τῶν ἡμετέρων…… ἥκιστα μέν εἰς σύστασιν, ἀνατροπὴν δὲ μᾶλλον τῶν καλῶς τὴν ἀρχὴν τεταγμένων, καὶ ταῦτα ἱερῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, οἰκείους ἐξέθεντο νόμους καὶ Νεαρὰς ἀπεκάλεσαν. Τῶν γάρ πάλαι φιλαλλήλως συνεστώτων μερῶν καὶ συναπαρτιζόντων τὸ καθόλου τῆς Ἐκκλησίας σῶμα, τὰς δύο ταύτας Ἐπαρχίας καὶ Ἐκκλησίας, τῆς Ἀχρίδος, φαμέν, καὶ τὴν Ἰπεκίου, βιαίως ἀποσπάσαντες καὶ ἀφελόμενοι, αὐτονόμους ἢ μᾶλλον ἀπολύτους εἴασαν, καπὶ τούτω Νεαρὰς ἐξέθεντο, Νεαρὰς δὲ πολλῶν παραιτίου κακῶν. Ἐντεῦθεν γὰρ τὰ δεινὰ ἐναρξάμενα, καὶ προϊόντι συναυξανόμενα τῷ χρόνῳ, μηδενὸς ὄντος τοῦ ἀναστέλλοντος, πανωλεθρίαν ἠπείλουν

τὸ 1767 ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου τοῦ Α΄ ἕνεκα τῆς ἀθλίας καταστάσεως, ἐν ᾗ διέκειντο τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα ἐν Βουλγαρίᾳ, αὐτοὶ οὗτοι οἱ Βούλγαροι ἐπίσκοποι μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τῶν Σέρβων ἐπισκόπων μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοὺς κληρικῶν ἐζήτησαν νὰ ὑπαχθῶσιν ὑπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, ἵνα εὕρωσι προστασίαν παρ' αὐτοῦ κατὰ τῶν διαφόρων δεσποτῶν. Και συμπληρώνει ο συγγραφέας (βλ. *αυτ.*, σ. 42, σημ. 1): *Μετὰ μικρὸν δὲ τὰ αὐτὰ ζηλώσαντες καὶ διαπραξάμενοι οἱ ἀρχιερεῖς τοῦ κλίματος τῶν Ἀχριδῶν ἔτυχον τῶν αὐτῶν·* Κονιδάρης, *ό.π.*, σ. 75 και Ταχιάος, «Ο τελευταίος Αρχιεπίσκοπος», *ό.π.*, 19.

22. Κατά τον Ταχιάο, «Ο τελευταίος Αρχιεπίσκοπος», *ό.π.*, 21, όπου και περαιτέρω παραπομπή στον Καλλίνικο Δελικάνη, ο τελευταίος Αρχιεπίσκοπος Αχριδών Αρσένιος μετέβη στην Κωνσταντινούπολη όπου υπέβαλε εγγράφως την παραίτησή του (με ημερομηνία 16.1.1767), συνοδεύοντάς την και από συνυποσχετικό έγγραφο των υπ' αυτών μητροπολιτών ότι αποδέχονταν την κατάργηση της Αρχιεπισκοπής.

23. Βλ. το κείμενο σε Γρηγορίου, *ό.π.*, σσ. 92-95.

ταῖς ἐκκλησίαις ἐκείναις· συχνοὶ γὰρ τῶν ἀφανῶν καὶ ἀσήμων ἔξωθέν ποθεν προσβάλλοντες, ἀντεξωθοῦντο ἀλλήλους, καὶ τὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἁρπάζοντες ὄνομα, δεινῶς κατωρχοῦντο τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκείνων, θύοντε καὶ ἀπολλύοντες καὶ χρέεσιν ἐπάγοντες χρέη, ὥστε τοὺς μὲν ἐν αὐταῖς προϊσταμένους Ἀρχιερεῖς ἀδεῶς καταδιώκεσθαι, ζημίαις τε καὶ ὑπερορίαις ἀδίκοις καθυποβάλλεσθαι, τὰ δὲ λογικὰ ἐκεῖνα τοῦ Χριστοῦ ποίμνια, τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανοὺς κατατρύχεσθαι, καὶ μονονοῦ κινδυνεύειν ἐξαφανισθῆναι τέλεον τὰς ἐπαρχίας ἐκείνας· εἰς τοιοῦτον γὰρ ἀξιοθρήνητον πέρας ἤδη ληγούσης τῆς αὐτονομίας ἀμφοτέρων τῶν Ἐκκλησιῶν ἐκείνων, οἱ ἐν αὐταῖς ἀρχιερατικῶς ἤδη προϊστάμενοι μετὰ τῶν ἐμπεπιστευμένων αὐτοῖς λογικῶν ποιμνίων ἐν ἀμηχανίᾳ γενόμενοι παντελεῖ, κατέφυγον ὁμοθυμαδὸν ἐνταῦθα εἰς βασιλεύουσαν, καὶ γνώμῃ κοινῇ τῶν ἐκεῖσε χριστιανῶν, συναινούντων καὶ τῶν τέως ἐχόντων τὰς ἀρχιεπισκοπὰς ἐκείνας καὶ παραιτουμένων οἰκείᾳ βουλῇ, προσέδραμον τῷ βασιλείῳ Κράτει διὰ κοινῆς αὐτῶν ἀναφορᾶς, καὶ ἐδεήθησαν θερμῶς ἀποκατασθῆναι τὰς δύο ταύτας Ἀρχιεπισκοπὰς Ἀχριδῶν καὶ Ἰπεκίου, μετὰ τῶν ἐν αὐταῖς Μητροπόλεων καὶ παροικιῶν ἁπασῶν, εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς ἁγιώτατον Ἀποστολικὸν Πατριαρχικὸν καὶ Οἰκουμενικὸν θρόνον, καὶ συναρμολογηθῆναι τῷ λοιπῷ τῆς Ἐκκλησίας σώματι. Τοῦ γοῦν κραταιοτάτου ἡμῶν Ἄνακτος ὃν ὁ Κύριος πλυεοτοίη, ἐπινεύσαντος εὐμενῶς ταῖς θερμαῖς αὐτῶν δεήσεσι, Νεαρά, ἤτοι Χάτι Σερίφιον ἐξεδόθη, ὅπως εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα διατελῶσιν ἀμφότεραι αἱ ἐπαρχίαι ἐκεῖναι Ἀχριδῶν καὶ Ἰπεκίου ὑποκείμεναι τῷ καθ' ἡμᾶς τούτῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως θρόνῳ, καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ Μητροπόλεις καὶ κατὰ πάντα διοικούμεναι καὶ διεξαγόμεναι…

Εἰς ἔνδειξιν οὖν διηνεκῆ τοῦ ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις χρόνοις γεγονότος, τὰς διαληφθείσας ἁγίας Ἐκκλησίας Ἀχριδῶν καὶ Ἰπεκίου πρὸς τὸ εἶναι συνηνωμένας καὶ ὑποκειμένας πρὸς τὸν καθ' ἡμᾶς ἁγιώτατον Ἀποστολικὸν Πατριαρχικὸν καὶ Οἰκουμενικὸν θρόνον ἐξετέθη καὶ τὸ παρὸν ἡμέτερον Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν Γράμμα ἐν τῷ ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αψξζ΄. ἐπινεμήσεως ΙΕ΄ Μαΐου».

Η περιγραφή στο ως άνω Πατριαρχικό και Συνοδικό Γράμμα της όλης διαδικασίας επανυπαγωγής της Αρχιεπισκοπής Αχριδών (και της Αρχιεπισκοπής Ιπεκίου) υπό τη δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου είναι ιδιαιτέρως ακριβής και σαφής. Παραλλήλως, όμως, είναι και ιδιαιτέρως καυστική και αυστηρή, ιδίως στο τμήμα του Γράμματος που γίνεται μια αναδρομή στο διαρρεύσαν διάστημα από την ίδρυση της Αρχιεπισκοπής Αχριδών ως Αρχιεπισκοπή της Πρώτης Ιουστινιανής μέχρι την αποστολή της κρίσιμης επιστολής.

Από την ανάγνωση του Γράμματος προκύπτουν δύο σημαντικά στοιχεία:

Το πρώτο είναι ότι για το Οθωμανικό Κράτος η Αρχιεπισκοπή Αχριδών[24] είναι αυτοκέφαλη εκκλησιαστική περιφέρεια, αφού ως τέτοια δηλώνεται. Γι' αυτόν τον λόγο προβαίνει στη νομοθετική ρύθμιση της καταργήσεως του επικαλουμένου από αυτήν αυτοκεφάλου καθεστώτος και της επανυπαγωγής της υπό τη δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Το δεύτερο είναι ότι για το Οικουμενικό Πατριαρχείο η πάλαι ποτέ Αρχιεπισκοπή της Πρώτης Ιουστινιανής και νυν Αρχιεπισκοπή Αχριδών ουδέποτε έπαυσε να θεωρείται ως αντικανονικώς κηρυχθείσα αυτοκέφαλη Εκκλησία. Και τούτο, διότι η επανυπαγωγή της Αρχιεπισκοπής Αχριδών υπό τη δικαιοδοσία αυτού συντελείται όχι με Πατριαρχικό και Συνοδικό Τόμο ή Πατριαρχική και Συνοδική Πράξη, όπως συμβαίνει όταν πρόκειται για εκκλησιαστική περιφέρεια που αποκτά δική της οντότητα και υπόσταση με την προβλεπόμενη διαδικασία. Συντελείται με Πατριαρχικό και Συνοδικό Γράμμα, το οποίο βεβαίως δεν συνιστά επίσημη Πράξη μεταβολής νομοκανονικού καθεστώτος. Το ως άνω Γράμμα συνιστά μια ανακοίνωση επαναφοράς στην προτέρα κατάσταση, που δεν είναι άλλη από την κανονική τάξη, η οποία εθεωρείτο ότι παραβιάσθηκε από της εποχής των Νεαρών του αυτοκράτορα Ιουστινιανού.

4. Συμπεράσματα

Τελικώς, όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα, τόσον η ανακήρυξη ως αυτοκέφαλης της Αρχιεπισκοπής της Πρώτης Ιουστινιανής[25] όσον και η κατάργηση του αυτοκεφάλου καθεστώτος της διαδόχου αυτής Αρχιεπισκοπής Αχριδών και η επανυπαγωγή της υπό το Οικουμενικό Πατριαρχείο δεν έγιναν δια της «κανονικής» οδού[26].

Έτσι, στη μεν πρώτη περίπτωση, αυτή της κηρύξεως του αυτοκεφάλου καθεστώτος, είχαμε ενέργεια ανωτάτου πολιτειακού οργάνου (του αυτοκράτορα Ιουστινιανού), η οποία συνίστατο στη θέσπιση νομοθετικής διατάξεως χωρίς προηγούμενη ενέργεια – απόφαση εκκλησιαστικού οργάνου.

Στη δε δεύτερη περίπτωση, αυτή της καταργήσεως του αυτοκεφάλου καθεστώτος, είχαμε επίσης ενέργεια πολιτειακού οργάνου (του Σουλτάνου),

---

24. Οι ίδιες διαπιστώσεις ισχύουν και για την Αρχιεπισκοπή Ιπεκίου.

25. Υπέρ του αντικανονικού χαρακτήρα της ανακηρύξεως της Αρχιεπισκοπής Αχριδών ως αυτοκέφαλης τάσσεται και ο Γρηγόριος, *ό.π.,* σ. 7 επ., όπου και ισχυρή επιχειρηματολογία. Η αναφορά του, βεβαίως, στην Αρχιεπισκοπή Αχριδών οφείλεται στο γεγονός ότι κατά τη συγγραφή του βιβλίου του αυτή ήταν η ονομασία της εκκλησιαστικής περιφέρειας. Βλ. επίσης και Αγγελόπουλος, *ό.π.*, σσ. 41-42.

26. Σύμφωνος και ο Δήμιτσας, *ό.π.,* σ. 79 επ., ο οποίος επιχειρηματολογεί κατά της στάσεως του Οικουμενικού Πατριαρχείου και συγκεκριμένα κατά της στάσεως του τότε Πατριάρχη Σαμουήλ.

η οποία συνίστατο στην έκδοση Χάτι Σεριφίου, που επέτρεψε την έκδοση του Πατριαρχικού και Συνοδικού Γράμματος και την επικύρωση της επαναφοράς στην κανονική τάξη. Χωρίς βεβαίως σε καμία περίπτωση να μπορεί το εν λόγω Γράμμα να θεωρηθεί ως η προβλεπόμενη από τη διδασκαλία της Εκκλησίας για την κατάργηση αυτοκεφάλου καθεστώτος Πράξη.

Ουσιαστικώς, πρόκειται για μια εκκλησιαστική περιφέρεια, η οποία «αντικανονικώς» κηρύχθηκε αυτοκέφαλη και «αντικανονικώς» απώλεσε το αυτοκέφαλο καθεστώς της και επανήλθε στην κανονική τάξη και υπήχθη στη δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Και βεβαίως, η «αντικανονική» επαναφορά στην κανονική τάξη ήταν αναπόδραστη συνέπεια της «αντικανονικής» κηρύξεώς της ως αυτοκέφαλης. Αφού η τυχόν κατάργηση του «αντικανονικού» αυτοκεφάλου καθεστώτος της Αρχιεπισκοπής της Πρώτης Ιουστινιανής με τη διαδικασία που προβλέπεται για τις κανονικώς κηρυχθείσες αυτοκέφαλες Εκκλησίες, θα εσήμαινε έμμεση παραδοχή από πλευράς Οικουμενικού Πατριαρχείου της κηρύξεως του αυτοκεφάλου της Εκκλησίας αυτής ως «κανονικής».

Τα συμπεράσματα αυτά, βεβαίως, δεν αναιρούν την προσφορά της Αρχιεπισκοπής Αχριδών καθ' όλη τη διάρκεια του έστω και αντικανονικού βίου της. Θα έλεγα μάλιστα ότι ιδίως η επανυπαγωγή της – παρά τη μη σύμφωνη με τους ιερούς κανόνες διαδικασία – υπό το Οικουμενικό Πατριαρχείο, επηρέασε σημαντικώς το έργο του τελευταίου σ' όλο το διάστημα που ακολούθησε μέχρι τη λήξη του Μακεδονικού Αγώνα.

Η επανυπαγωγή της είχε ως άμεση συνέπεια την επέκταση των γεωγραφικών ορίων της κανονικής δικαιοδοσίας της Μητρός Εκκλησίας, η οποία είχε ως περαιτέρω συνέπεια τη γεωγραφική επέκταση και της ασκουμένης από αυτήν πνευματικής και διοικητικής εποπτείας. Έτσι, ένα υπολογίσιμο τμήμα του μακεδονικού Ελληνισμού τέθηκε υπό την προστασία αλλά και τον έλεγχο – ας μου επιτραπεί η έκφραση – του Οικουμενικού Πατριαρχείου, δυνάμενο πλέον να ενεργεί και να ανθίσταται, έχοντας την ενεργό συμπαράσταση αλλά και καθοδήγηση των κληρικών αυτού. Και οπωσδήποτε τα πράγματα δεν θα είχαν έτσι, αν η Αρχιεπισκοπή Αχριδών είχε παραμείνει αυτοκέφαλη εκκλησιαστική περιφέρεια, οπότε και ο εκεί μακεδονικός Ελληνισμός θα αγωνιζόταν μεν για τους ίδιους με τον υπόλοιπο μακεδονικό Ελληνισμό σκοπούς, όχι όμως υπό κοινή εκκλησιαστική σκέπη. Και η διαφοροποίηση αυτή θεωρώ ότι είναι κρίσιμη, αφού η κοινότητα στόχων δεν θα ηκολουθείτο και από ταυτότητα εκκλησιαστική ηγεσίας, όταν όλοι γνωρίζουμε τον θεμελιακό ρόλο της Εκκλησίας στον Μακεδονικό Αγώνα, και όχι μόνον σ' αυτόν.

RÉSUMÉ

Anastasios K. Vavouskos, *Le statut juridictionnel de l'Archevêché d'Achride. Une perspective nomocanonique.*

Tant la nomination de l'archevêché de *Justiniana Prima* comme église autocéphale en 536, que l'abolition de ce statut administratif (cette foi ci sous son nouveau nom *archevêché d'Achride*) et le fait d'être de nouveau soumise sous la juridiction du patriarcat œcuménique en 1767, n'étaient pas conformes à la règle ecclésiastique.

Dans le premier cas, son caractère autocéphale dérive d'un décret de l'empereur Justinien, sans avoir la ratification de l'administration ecclésiastique. Dans le deuxième cas, c'est d'après un édit de Sultan que la lettre patriarcale et synodale a mis en rigueur son nouveau statut canonique. Toutefois, les deux actes ont été pris sans avoir des critères convenables au pied de la lettre du droit canon, adopté par l'Église Orthodoxe.